

Forfatter: Gjellerup, Karl

Titel: Udrag fra Minna

Citation: Gjellerup, Karl: "Minna", i Gjellerup, Karl: *Minna*, 1889, s. 419. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-gjellerup01-shoot-idm139731117091216/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Minna

Fru Hertz lagde Hovedpuden bedre tilrette; Derpaa gradede hun; Thermometret var sunket til lidt under 41° C.

Kort efter begyndte han at tale om, at Tid og Rum var Anskuelsesformer, men Sjælen var en „Ding an sich“, en Substans, et Noumenon — Intelligibile — disse Ord blev han ved at gentage.

Sønnen, der blev bevæget og urolig ved disse Tanker, som syntes at dreje sig om Døden, greb hans Haand og sagde:

— Nu skal du ikke tænke, Fader, nu skal du hvile dig.

— Imorgen kommer maaske Kühne, saa kan I philosophere sammen, sagde Fru Hertz.

— Imorgen! sukkede han — med en ganske ejendommelig Betoning.

Fru Hertz vendte sig bort: —

— Ja vist, vent til han kommer, han forstaar det jo bedre end vi.

— Progressus, sagde den Gamle.

— Amen! mumlede Diakonissen og korsede sig. Hun troede, han havde paakaldt en Helgen — eller maaske en af Profeterne.

Immanuel og jeg, der havde hørt det, kunde ikke lode være med at trække paa Smilebaandet. Jeg undrede mig over, at jeg endnu kunde finde

Noget komisk. Ak, Ingen vilde mer end Hertz selv have moret sig over den Humor, som laa i denne Fejltagelse, men han var allerede død for Omverdenen.

Lange laa han stille hen, saa begyndte han at fantasere. De Brudstykker, som vi opfattede, tydede paa, at han var hensat til sine Königsberger- og Rigacr-Dage. Flere Gange hørte jeg ham sige: „Der skal ikke ringes“ — hvad jeg mente skrev sig fra den Børshistorie, som han sidst havde fortalt os. Jeg såk hele den hyggelige Kaffescene i det dunkle Regnvejrslys med Skæret fra Spritflammen flakkende over Minnas kære Ansigt, der var saa mer ved mig og smilede saa fortrolig. Fru Hertz bemærkede en Taare paa min Kind og trykkede min Haand, rørt over min Deltagelse.

Henad Morgenstunden, da Immanuel og jeg vare faldne i Søvn inde i Dagligstuen, døde saa den gamle Hertz, uden at hans Hustru, der ikke veg fra hans Seng eller havde Øjnene fra ham, kunde sige, naar Døden var indtraadt.

Vaagekonen var forlængst sovet sødelig ind.